

– És ha mégsem?

– Na, azt szeretném én látni!

A következő napokban, némi vívódás után, Piroska úgy dönt, mégsem Gabika lesz a férje, hanem Emilke. Igaz, hogy kövér, viszont idősebb nála, és bámulatra méltóan okos. Egy nagy, kertes házban laknak majd, és egész nap könyvekről beszélgetnek. Esetleg németül.

(Folytatása következik.)

Rába György

A NAGYOK TITKAI

Nem vagyok kíváncsi rá
kiállt-e Berzsenyi a zivatarba
föltartotta-e homlokát a villámfénybe
de igencsak szeretném tudni
vajon asztalhoz ült reggelizni
egy csupor tej és karéj kenyér elé
vagy mélytányér levesre hajolt
netán szalonnából szelt katonákat
s hálóingben telepedett le falatozni
vagy macskanadrágban zekében

Azt mondják Jókai nemegyszer
osont ki éjjel a hitvesi ágyból
lépkedve egyenesen a szolgálóhoz
ugyan milyen szófordulattal
indította rohamát a dikó ellen
a falusi fehérnépnek
szokatlan bájolgással hebegve
vagy Berend Ivánhoz Timár Mihályhoz
méltatlan nyers szókimondással
a szendergő husikára rivallt dologra

Azt még csak elképzelem
mit csúfolt a Bartók hallotta tréfa
nagyító alatt az eset miféle
s hogy fölrántott-e nevetőizmokat
mint redőnyt a reggeli fényre
de tanácstalan vagyok a válasszal
határátlépő jókedvében
csapkodta-e térdét a géniusz
azt a magafelejtő pillanatot
meglestem volna istenuccse

ÉLETFOGYTIG VITATÁRS

Azt mondja nem s azt hogy miért
és faggat és kétségbe von
önmagamnál is jobban ért
nincs közelebbi rokonom
csak ez aki tiltakozik
rajtam ítélőszéket ül
életfogytig kérdéseit
hallva nem vagyok egyedül
minden szavam belém sajog
s azt visszhangozza hogy lehet
s azt is tán másképp volna jobb
kerekasztal én így leszek
egyszemélyes belső vita
szinte tudós tanácskozás
magányos azonban soha
egyik percről másokra más

ÖNMAGADDAL TALÁLKOZÓ

Szállásadó nem pincér nem szakács
nem rendelhetsz verőfényes időt
országos esőt csakis éjszakára
rajtad áll hogy skalpvadászok között
bóklászol csapáson lopakodol
meddő fecserészésben veszted el
magad vagy a bohém szél tenyerén
leszel inkább hazard pityangpéhely
nem pincér nem is szakács de te sem
vagy betérő vendég bár meglehet
éhség kerget szomjúság ösztökél
lelj alkalmas tűzrakó helyet
s érezd önmagaddal találkozó
hogy szabad vagy szíttóttál egyedül
száraz fából éltető parazsat
zsákmányodat főzd meg eledelül

Tandori Dezső

HETEDIKSZIGLEN

Hetediksziglen élek, ki lehet
bírní, nem is kérdezni, ki lehet
ez az alak?

Ki befejez hatvanhatodikát,
hatvanhetediket –
most pár nap – elkezd:
azt mondja, „vedd ezt”,

mondja valakinek, aki de unja,
mondja, és ez se több mint az aszongya
rémes állandója, együtttható, mely
csak a beszéddel járó rendes émely,
„vedd ezt, a morgolódos cikkeket,
a – csoda rím – verssé nyesteteket,
ha sör ment el, ha bor, kolbász, szalonna,
ha túlsúly, húsz kiló,

felváltja majd a jó
anorexe...” Leírni se tudom,
na, anorexisztencializmusom.

Hús hegytöve-plazákat látogatva,
beléjük, és belőlük kiszertetve,
mint valaki más-illető-a-kedve,
jön-megy névtelenebb plakátolatja
– szendvicsember –, szerekbe
ölvén, kilók fogytába, bánatom.

Múljon e kavarom, e keverem!
S igyekezd elvégezni röviden,
mondod magadnak már, öcsi!
Bizalmaid érdemelheti
akárki más?

Sok iksz évtized hozama: unás,
meg lassú rájövés,
bár nincs új ösztönözhetés,
csak anorex gyakorlatok,
hasad feszítéd, tűnik potrohod.

A mindennapi lét unalma folytán
 – lassú héraikleitoszi felje-mély! –
 kerül ki tollad alól Kis Toportyán,
 fantasy, vagy kevély
 tinédzserirodalom, mind jeles,
 de a legjobb Woolf évre-éve lesz,
 táblát nézel, túlélted Arany János

– a Mindenek Öregje! – szép korát,
 de ha most térnél meg, földbe, anyádhoz,
 kevesebbet éltél, úgy, mint anyád,
 ki tragikusan halt, és sok bajához
 jött az is, hogy „elvesztette fiát”,
 már ismerős-vélemények szerint.
 Meg lehet szokni mind e kint.

A tévítéletek, a fél-igaz
 nézetek gyötretését!
 Semmi se „végképp”,
 és új kalandra vár a Kis Csikas
 a második kötetben,
 évre-év, London köde lebben,
 sose térsz vissza oda, nem, lezártad
 ily távlatod, s inkább alsógatyáknak

téli rendjét szortírozod,
 zsebkendőidet plazai szatyorba
 gyűröd, nadrágot sihatsz, kikotorva
 az újra rád menő régieket,
 élvezed anorexi sikered;
 pizsamákat teszel külön, gumitlan,
 s majd társnéd fúrge túje villan,

s újra használható a fél-selejt,
 agyongépelte kezed elejt
 egy szakadozó vállú, zöld trikót,
 „már csak ing alatt hordhatod”,
 épp csak a kosztolányis, a „fiam”
 hiányzik, de nincs, minek híja van,
 inkább minden fölösleg,
 beszatyrozott szekrényel vágsz az ősznek.

S tudod az évek panaszénekét!
 Fantasy rabszolgahús-harsogását
 hiába cifrázod, vagy hogy a márnák
 megették a kegyencet, kapkodását
 élvezte a császár, és kiszuszott...
 ah, ébredj! álmon-elnyomott
 tévénéző kedély, pihenj

kicsinyt, a szomszédba ne menj
 lekapcsolt tévéláncért hóbörögni,
 hallgasd a hajnalt, bájosan dörögni,
 kezd, és ilyenkor! a keleti ég,
 ma írunk november negyedikét,
 a szovjet csapatok bevonulása
 kezdődött, '56 legyilkolása:
 48 éve épp.

S hagyd a számmisztikát, s másik felét
 a magánlétnek: szociálisabb
 akkor vagy, ha magad;
 egyetemesebb akkor, ha lezárod
 – nincs hol ugorni patak, árok! –
 szépen a verset, mellyel el sem értél
 oda, ahol kezdeni tán akartad,
 nincs egyszerre két télikabát s két tél!
 zökken a rím, a parlag
 intézendők közt botladozva járod
 hetediksziglened, s hogy mit *takarnak*,
 és kik, s tőled – már szarsz rá, ha leszarnak...

MÁS-VERS

Hogy – egy kicsit – e szakadás: nyers?
 A vers ma is vers, épp csak más-vers.
 Mit kellene külön belátnom?
 Tennünk együtt is mit lehet?
 Változtak az idők, barátom,
 És erről nem én tehetek!